

faa Arbejderne fremmede med fornøden Kraft.

Koch: Den højtærede Minister udtalte med Hensyn til dette Spørgsmaal om Erstatning for Snelæg, at der jo kunde være Anledning for Staten til at stille sig noget mere liberalt over for de tilgrænsende Lodsejere, end man egentlig kunde forlange af de private Baner. Endskønt jeg nu nærmest staa her som Talsmand for de private Baners Interesser, vil jeg dog tillade mig at sige dette, at naar de private Baner faa et saa stort Gode som det, der tilsigtes at give dem ved denne Lov, finder jeg, at det er en naturlig Ret, som de tilgrænsende Lodsejere maa have, at Banerne ogsaa yde Erstatning i de samme Tilfælde, hvor Statsbanerne yde, naar de opføre Sneskærme, og Loven af 1889 hviler med Hensyn til dette Spørgsmaal paa den Forudsætning, at der ikke ved tidligere Grundafstaaelse eller senere Overenskomst er taget særligt Hensyn til saadan Skade. Der er ikke Tvivl om, at i mange Tilfælde, hvor de private Baner nu have oprejst Sneskærme, som staa ret langt inde paa en ikke eksproprieret Grund, er der ved den Godtgørelse, Selskabet har givet den paagældende Lodsejer for at tillade dette, taget Hensyn til Skaden, som Snelæget kan foranledige. Men Forholdet er jo i øvrigt højst forskelligt ved de forskellige Baner, thi enkelte af vore private Baner ere ifølge Koncessionen og Lovgivningen indhegnede, og der maa altsaa Banen selv være berettiget til, saa længe den bliver paa sin egen Grund i alt Fald, at opføre et levende Hegn, som med Hensyn til Snelæg vistnok vilde gøre lige saa stor Skade som et Hegn, der nu opsættes af Jærnbanesveller, men med Hensyn til en stor Mængde af de private Baner er der jo udtrykkelig fastsat i Loven, at de kunne være uindhegnede, og ved den Godtgørelse, der saa er tilstaaet ved Ekspropriationen, har vedkommende Lodsejer faaet en Erstatning, fordi han intet Hegn har mod Banen, og hvis han altsaa vil have Hegn, maa han opføre det selv. Der er forskellige Tilfælde, forskellige Spørgsmaal, som kunde have faaet Indflydelse paa Størrelsen af den Erstatning, der kan være Tale om, men mig forekommer det ikke rettere, end at der virkelig her er god Anledning til ikke at lade de private Baner slippe for en Erstatning, som Billighed forlanger de maa yde, naar de i øvrigt med Hensyn til det langt vigtigere og langt større Spørgsmaal at faa Ekspropriationsret blive stillede i alt væ-

sentligt lige med Statsbanerne. — Jeg skal i øvrigt ikke opholde mig ved denne Sag, som jeg i høj Grad ønsker kunde blive fremmet hurtigt, men kun udtale det Haab, at det eventuelle Udvalg vil tage dette Spørgsmaal op til nærmere Overvejelse sammen med den højtærede Minister.

Madsen-Mygdal: Ja, jeg skal ikke nægte, at min Glæde over Indholdet af nærværende Lovforslags § 2 svinder lidt bort, naar jeg hører den højtærede Indenrigsministers Grunde til at foreslaa noget saadant. Saavidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, var det ikke, fordi han fandt, at denne Sæmmensætning af Taksationskommissionen var den retfærdigste, rigtigste og bedste, men fordi vi have en lignende Sæmmensætning af Taksationskommissionen i Loven af 12te April 1889. Jeg forstod den højtærede Indenrigsminister saaledes, at han mente, at Reglerne i Forordningen af 5te Marts 1845 i Grunden vare de rigtigste, og man var kommen saa vidt ved Lovene af 8de Maj 1894, at man der havde fastslaaet en bestemt Regel for Fremtiden og naaet til et fast Princip. Jeg vil sige, at jeg vil beklage det i høj Grad, om man skulde have den Opfattelse af Lovene af 8de Maj 1894, at man nu var naaet til et fast Princip her. For det første kan jeg nu slet ikke forstaa, at Lovene af 8de Maj 1894 i saa Henseende skulde betegne noget fast Princip. Ganske vist er der flere Love, som bære den nævnte Dato; men det er jo bekendt for os alle sammen, at disse Love ere et sammenhængende Hele, da de ere Led i en samlet Overenskomst; derfor kan jeg ikke se, at der er noget som helst Princip slaaet fast, fordi man har flere Love af samme Dato. Jeg kan jo nævne fra Fortiden en hel Række andre Love, hvor Taksationskommissioner ere sammensatte i Henhold til Lov af 10de Marts 1861. Jeg vil derfor, som sagt, beklage, om man vil gøre den Opfattelse gældende, at der er et fast Princip efter 1894, idet jeg gentager, at efter mit Skøn er det absolut retfærdigere at sammensætte Taksationskommissionerne saaledes, at der tages Hensyn til alle berettigede Krav, end paa den Maade, som er fastsat ved Frd. 5te Marts 1845. Som jeg allerede antydede første Gang, bestemmer den nævnte Forordning, at Regeringen udnævner 3 Medlemmer, By- og Amsraadet 2 Medlemmer, hvorimod Kommissionerne efter Lov af 10de Marts 1861 § 5 sammensættes saaledes, at Regeringen udnævner Formanden,